

LA CAMPANA DE GRACIA.

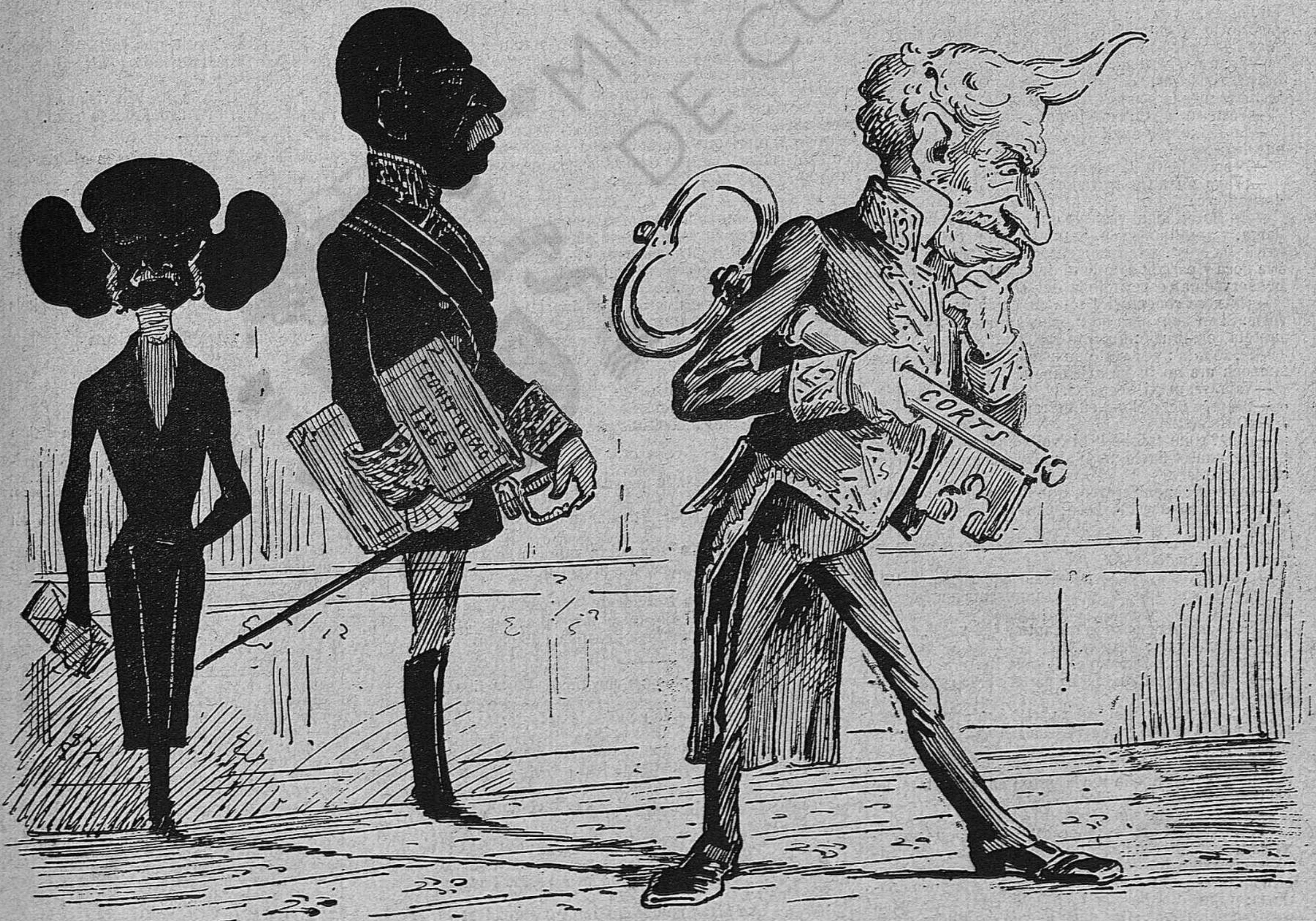
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.
Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

TORNANT DELS BANYS.

—¡Qué farás Mateu! Si no obras las Córts, mal; y si las obras es molt fácil que aquests «papus»
t' obrin lo cap.

ENTRE LA ESPASA Y LA PARET.

ELANCOLICHS y preocupats, perque 'l cas no es per menos, senhen mirantse l' un al altre y arrambadets a un balcó l' incomparable Sagasta y l' imponderable Martinec Campos.

La conversa que sostenian s' ha ntarrumpit momentaneamente pera escoltar las coplas, que ab acompanyament d' una guitarra, está cantant al carrer un trovador de nyigui-nyogui.

En aqueil instant lo cantor s' expressa aixis:

Aunque no tengamos cuartos para comprarnos la cena, mientras tengamos guitarra no nos matará la pena.

—Ja ho véul murmura en Sagasta fent una rialleta més falsa qu' una pesseta de llautó: ¡ja ho veu com se diverteixen aquestos tunantes! Y després dirán que 'l poble no es felis...

—Ja t' rahò! respon don Arseni; per aixó no se 'n ha de fer cas d' aquesta gent. Segons sembla, lo que havém de procurar es que no 'ls faltin guitarras, y en tot lo demés fer lo que 'ns acomodi. Deyam, donchs...

—Si senyor; deyam que la situació, apesar dels núvols que corran, está per mi completament clara; totas las aspiracions se dirigeixen a un mateix punt. Aixó no ho podém perdre de vista...

—Y aquest punt es...?

—La constitució del 69.

—¡Uf! ¡Quin punt més negrel! Y vol dir que totas las aspiracions van cap á ella?

—Totas, ni més ni menos. Miri, comensi á contar. En Balaguer y la seva comitiva van separarse de mi perque jo no cumplia lo promés. Y sab quina es la seva bandera? La constitució del 69.

—Bé: á n' en Balaguer deixar lo cantar; aixis s' esbrava. Si per cas, podriam donarli una guitarra perque 's distraigués la pena com aquest del carrer.

—Vosté se 'n riu; pero jo no. ¿Sab que diu lo ditxo?

—Lo ditxo que digui lo que vulgui, vaji seguint lo que deya vosté.

—Després de 'n Balaguer en Moret.

—¡Vaya un altre trovador! També l' hi donarém una guitarra.

—En Moret, digui vosté lo que vulgui, la sab molt llarga, y aprofitantse de l' atmósfera que contra nosaltres s' ha creat, está recorrent lo pais posantli la mel á la boca y parlant á tothom de la constitució del 76 conservada ab esperit de la del 69.

—¡Ditxosa constitució! tota la culpa d' aixó la té vosté. Si en bon' hora no l' hagués ajudat á fer, ara d' aquesta constitució ningú 'n parlaria.

—Si, t' rahò: y si vosté no hagués fet... altras cosas, tampoch ara no 'n parlaria ningú.

—Vaja, segueixi, segueixi.

—Després de 'n Moret en Serrano...

—¡Quin alet!

—¿Qué? ¿Que també l' hi vol donar una guitarra?

—No; aquest flavio 'ns l' aixafaria desseguida sense cumpliments.

—Donchs bé; en Serrano, que fins avuy no habia dit res, ara ha obert la boca, pero ¡de quina manera!

—¿Molt?

—Lo suficient pera donar pas á la frase sacramental: la constitució del 69.

—¡Hum! ¡ves qui 'l feya ficar en aquestas cosas! No s'è perque 'ls militars s' han d' inmiscuir en la política.

—Si; lo mateix penso jo mirantme 'l á vosté.

—Tiri endavant; deyam...

—Després de 'n Serrano en Posada Herrera.

—¿Cóm? ¿Aquest també ha parlat de la constitució del diable?

—No; aquest no me 'n ha parlat á mi; pero n' ha parlat als altres. Ab mi en Posada Herrera fa com los muts: diu las cosas ab signos.

—Y ¿qué ha signat?

—Res: m' escriu que per la próxima legislatura no conti ab ell per la Presidencia del Congrés.

—Bé y aixó qué significa?

—¡Ay general! ¡qu' es ignocent! Vosté sí que mereixeria una guitarra y hasta un gossat, perque en política es cego com tots los cegos. Quan en Posada m' escriu aixó, es perque no está conforme ab la nova conducta; millor dit, perque créu que seguintme vé á sortirne perjudicat. ¡Que poch lo coneix! Ell ha comprés que 'ls de la constitució del 69 van fent colla, y vol posarse en situació de poguershi arrambar dissimuladament.

—Está molt bé... de tot aixó resulta que aquestos bons senyors van tots á una per fer que la constitució

del 69 aixafi la del 76 ¿eh? Pues aixó no será perque... ¿m' enten?

—¿Perqué? Digui...

—Perque jo no ho vull. Ja sab que l' amo soch jo, y no tots aquestos galifardés que ha citat. Fassi lo que vulgui; si ells dihuhen si, jo dich no... y 's ha acabat.

—¿Es la última paraula?

—Si senyor: hasta la vista.

En Sagasta 's queda sol y pensatiu.

—Vet' aquí, murmura al cap d' un rato; estich verdaderament en un carreró sense sortida. Es precis decidirse; pero... ¿cóm? ¿de quina manera m' ho manego?

Mentres ell diu aixó, lo trovador del carer torna á esgarripar la guitarra, cantant desafortadament:

Cuando algun hombre se encuentra puesto entre pared y espada para salirse del paso lo mejor es... no hacer nada.

—¡Magnífich! diu 'l del tupé fregantse las mans; aquest ximple, sense pensarsho, m' ha donat un bon cami. Tant mateix l' enredo no té solució, ¿sí? Pues surti lo que surti... Lo més práctic, lo més descansat es no fer res.

FANTASTICH.

MECRES de la senmana passada: primera subasta dels objectes embargats als contribuyents.

Lloch de l' escena, la casa de la Ciutat: primer galan D. Pere Bosch y Labrús; galan jove 'l notari senyor Larratea; apuntador D. Francisco de P. Rius y Tauler que no vá sortir de la conxa: traïdor D. Pere Casas, ex-membre honorari del sindicat y actual tinent d' alcalde del Ajuntament fusionista.

Gran aparato de comparseria; molts municipals ab lo puny clós: abundancia de ciutadans.

L' acte devia celebrarse en lo Saló de Cent; pero á la quènta era aquest un local massa decent y la funció vá trasladarse á la sala de multas, que no hi caben més que un carreter, dos municipals y un tinent d' alcalde, sempre que aquest no siga ni en Masvidal ni en Fontrodona, perque llavors s' ha de quedar ab mitj cos fora y mitj cos dintre.

La subasta anava á realitzar-se sense cap formalitat legal, sense que 'ls compradors pogués examinar los géneros embargats, sense que 'ls industrials interessats pogués penetrar en lo local per presenciar un acte tant interessant.

En cambi vá haverhi gran abundancia de cops de puny, molts crits y extraordinaria sarrassina.

Los municipals no serveixen per agafar lladres; pero per repartir tistorros entre 'ls contribuyents, deixinlos anar.

Y 'l teló vá caure, sense que pogués terminarse la comedia, en lo precis moment en que 'l Sr. Bosch y Labrús y 'ls demés industrials anavan á presentar una protesta.

Un bando de l' alcaldia 'ns entera de que las subastas mudan de casa.

Per disposició superior se trasladan á la Casa de moneda, vulgo la Seca.

Vaja, de la Seca á la Meca y á la vall de Andorra. Pero jo ja ho veig: la Seca 's presta més per certas combinacions.

Allá al davant hi ha 'l carrer de las Moscas que diu que será ocupat per déu ó dotze mil homes de totas las armas, inclusa una grossa de soldats de plom.

Sembla que 'l govern no convocará las Córts fins á darrers de desembre.

Sempre será previsor, lo govern de la fusió.

En Sagasta ha dit:

Llenya per llenya que me la donguin á entrada de hivern, que al ménos llavors fa fret.

A darrers de desembre farà 740 dias que 'n Sagasta remena la cireras.

D' aquests 740 dias, 500 las corts haurán estat tancadas y no més que 240 obertas y encare per votar los projectes de 'n Camacho que 'ns han portat tants y tants disgustos.

Y després que digan que no es molt sorprendent l' activitat d' aquest govern.

240 dias per batre las nous; y 500 dias per trencar las esclafollas.

Se queixava dias endarrera 'l Correo catalan d e

que 'ls trajés de la dona d' aygua fossen tant llengens y deya que aixó es molt immoral.

Ja t' rahó 'l diari carlista: en aquest punt no pot transigirse.

Jo mateix, desde un dia que á l' iglesia vaig veure á uns angelets tots nusos, y á una Santa Eularia de la manera que solen pintarla, vaig retirarme horrorisat, y desde llavors no hi tornat may més á missa.

A Fransa ja han comensat las pelegrinacions á Lourdes adornadas dels miracles consegüents. Entre ells s' hi conta 'l de un pastor protestant que vá tornarse católich.

Es á dir: un pastor que 's torna ovella. ¡Quanta llana!

«Si la verge de Lourdes fa tants grans miracles, diu un diari francés, ¿cóm se compren que 's neos, per montar las escolas católicas, no hajan pogut reunir en tot Bélgica més que la friolera de 7562 franchs pelats?»

«Una de dos: ó la Verge no fá miracles, ó la Verge compren que las campanyas dels clericals francesos fan més mal que bé.»

Aixis qu' en Serrano arribi á Madrid, dihuhen que dimitrán tots los seus parents y allegats que avuy menjan del presupuesto.

Y es fácil que la Gaceta al admetre 'ls la dimissió, usi la fórmula de: «Queda relevado de tal cargo con la servilleta que por clasificacion le corresponda.»

S' endurán lo tobolló, per quan tornin á la taula de menjar.

Que será quan en Serrano diga que 'l dinar está llest.

Diu un diari de Madrid qu' en lo cos de infanteria de Marina hi ha vuit xavals de entre quatre y dotze anys que disfrutan lo sou dd subtinents.

Que menji tothom. Vels' hi aquí unas criaturetas afortunadas que fins poden jugar ab barcos de paper de banch.

En Posada Herrera ha escrit una carta declarantse admirador de la Constitució de 1869 y partidari de las declaraciones de 'n Serrano.

En Sagasta s' ha quedat com qui véu visions. Fins en Posada Herrera l' hi ha fallat lo basto.

S' han posat á la venta unas navajas mecánicas que afaytan perfectament.

Cada cosa pel seu temps. En temps de 'n Camacho, navajas mecánicas.

A Ragusa (Dalmacia) mentres un jesuita deya la missa, una xicota molt maca vá pujar al altar y vá assensinarlo.

Are vajan á saber que dihuhen los primers capitols d' aquesta novela.

Será per tractarse de una xicota y ademés encare de un jesuita, quèstió de faldillas y de sotanas, quèstió de sotanas y de faldillas.

Per l' instalació de l' Ateneo de la classe obrera s' han recullit ja 'ls següents donatius:

D. Fernando Tutau: 15 pessetas.—D. Federico Serradell, 5; D. Joan Cabot, 25; D. Baldomero Lostan, 10; Srs. Alexander germans, 50; D. Pere Bosch y Labrús, 25; D. Joaquim Salvatella, 5. Total: 135 pessetas.

Ademés varios exemplars per la Biblioteca, regalo del Foment de la Producció espanyola.

Semanalment donarém compte de las cantitats y objectes que reuneixin los obrers per fundar l' Ateneo, excitant lo zel de tots los amants de la instrucció, perque contribueixin á la creació de aquest Ateneo.

¿QUÉ FÁ?

Si senyor: ¿qué fá parat, senyor Romero Robledo? ¿Un minyó tant esquilat estar tant quiet, tant callat en mitj del present enredo? ¿Cóm se comprén que vosté observi aquesta quietut, sense xistar ni dir ré? ¿Es que ja ha perdut l' alé? ¿Es que se 'ns ha tornat mut? No s' estigui tant callat, Paco del cor, no s' hi estigui: obri aquest béch esmolat; llensi algun nou disbarat, enrahoni, parli, digui. Miri que ningú s' entén, miri que la cosa está capgirada horriblement, miri que ara es lo moment de donarhi un cop de mà. Obri aquests llavis, alsí la véu,

digui 'l que vulgní,
fassi saber
qu' es lo que pensa,
qu' es lo que té,
qu' es lo que mira,
qu' es lo que créu,
qu' es lo que passa,
qu' es lo que vé.
Tréguins de duples
gran Franci:quet;
parli, enrahoñi:
tots l' escoltém.

Ho veig y 'm sembla mentida:
de tothom s' está parlant,
tothom s' exclama sens mida,
tothom xisca, tothom crida,
y vosté .. mut com un sant.

En Sagasta sempre roda
alsant per tot polsaguera;
en Moret vá fent carrera;
hasta ara s' ha fet de moda
parlar de 'n Posada Herrera.

En Serrano mou burgit;
en Camacho no reposa;
en Balaguer fá partit;
en Campos, tot aixirit,
callant intervé en la cosa.

En Cánovas, passejantse,
també ha volgut dir la seva;
tothom está espavilantse;
y vosté, infelís, gronxantse
sens di aquesta boca es méva!

¡Per Déu, don Paco,
fassi 'l cap viu!
¡Per Déu, Romero,
no sigui aixís!
¡Miri que 'l crédit
l' hi vá fugint!
Si ara qu' es l' hora
de dá un bon crit,
vosté fá mutis
com si dormís,
¡qué vol que diguin
los seus amichs?
¡qué vol que pensi
tot-lo país?

Paco, créguim: la nació
está un bon rixquet malalta;
de meljes n' hi ha un batalló,
més ningú 'ns cura 'l doló:
vosté, vosté es qui hi fá falta.

Si: fá temps que no tastém
aquella sal retretxera
que sols en vosté trobém;
fá ja días que anyorém
al pollito d' Antequera.

Vosté, ab aquell talentás
que cap més espanyol té,
fá un discurs, trís, trás, trás,
nos deixa ab un pam de nás,
rihém... y ja 'ns trobém bé.

Resólguis d' una vegada,
no estigui tant encantat;
la madeixa está embulada,
si hi péga una estisorada,
al punt quedarà arreglat.

Aísa, bellúguis
com fá la gent;
vosté hi fá falta,
no dormi més:
móguis, enséynis
aquestas dents,
que ja l' esperan
desde fá temps
homes y donas,
joves y vells,
magres y grassos,
nenas y nens,
peluts y calvos,
madurs y verls.

C. GUIL.

Lo rey de l' As d' oros y 'l Conde de
Chambord han celebrat una entrevista.
Dos aventurers desventurats, l' un
vell, l' altre jove; pero tots dos tronats
y destronats.

—Noy que t' estimas més, vá pre-
guntarli 'l gueto, una corona ó una

húngara?
L' herce de Oroquieta:
—Dugas húngaras.

Conversa sinó certa, imaginada:
—Y donchs Sr. Casas, ¿diuhen que s' ha posat á pa-
peraire?

—Qui jo? L' han informat mal.
—¡Vaja, no ho negui, que hi sentit á dir que fá uns
papers!...

Grans tempestats per tot Espanya: rins que 's des-
bordan, casas que cauhen, terrenos devastats, desola-
ció y miseria.

¡Desventurat país!
Fins l' atmósfera 's posa á fer la competencia al
senyor Camacho y als fusionistas.

A Madrid també ván tenir una tempestat, ab tot l'
aparato que requereix son important argument.

Quan en Sagasta sentia aquells trons tant esgarrifo-
sos, diuhen que deya:

—Ay, ay, ay: ¡l' hem bèn fregida!... Ja vé en Se-
rrano.

Lo gobernador de Barcelona ha manat que no 's
mati porch en tota la provincia fins lo dia 15 del pró-
xim més d' octubre.

Y aquesta es l' hora en que una comissio de tocinos
no ha anat encare á donar las gracias á una autoritat
tant benefactora de la humanitat porcuna.

Los porchs sempre desagrahís; per aixó son porchs.

L' alcalde de Sant Gervasi de Cassolas, á pesar de
las órdenes del gobernador, vá dir:

—Vamos á veure ¿qui mana á ca 'n Ribot? L' amo
ó l'...

Y vá deixar matar porch.

Y 'l gobernador vá suspendre'l punt en blanch.

—M' han fet una porcada deya l' alcalde de Sant
Gervasi de Cassolas.

La prensa fusionista aplaudeix ab entusiasmé las
medidas que á benefici dels tocinos ha prés la prime-
ra autoritat de la provincia de Barcelona.

¡Qué volen ferhil Los fusionistas son aixis.

Cada hñ s' estima als seus.

Una frase de un periódich extranger:

—La ceremonia de la coronacio, alará al Czar de
Russia fins als núvols.

Y responia un que coneix als nihilistas:

—¡Mientras no l' así per medi de la dinamita!

Com que las festas d' aquest any casi se 'n ván totas
en la colocació de primeras pedras, hém de dar un
consell al Ajuntament.

Es de creure que tots aquests actes es fácil se cele-
brin ab asistencia de la banda municipal; es necessa-
ri donchs que 's toqui una pessa apropiada y que are
está de moda.

Y pèl cas, no hi ha res com la polca de las pedras
del *Lohókely*.

Tenim una nena casadera: la constitució de 1869.

En Serrano vol casarla ab lo trono, y no son pochs
los que treuhen la casaca de la calaixera per assistir
al bateig, y son molts també los que 's posan á veure-
las venir, perque no saben encare si en aquest casa-
ment hi haurá confits ó si 'ls padrins se contentarán
no més que ab dar las gracias á la concurrencia.

Per nosaltres que 's casi.

Per consti que no anirém al casament ni al refresch.

Veurem passar á la novia, l' hi farem l' ullet, y com
que som amichs antichs es molt fácil qu' ella som-
ruga.

Y després, casada ó no casada, continuarem ente-
nentnos, may siga sinó pèl dia que 's divorcihi ó enca-
re millor pèl dia que 's quedí viuda.

S' han reunit los ministros, per decidir si anirán
endavant ó si s' quedarán al mateix puesto.

En Sagasta intenta avansar perque 'ls descontents y
'ls serranistas no l' hi guanyin lo terreno.

Peró 'ls centralistas volen estarse quiets y l' hi aga-
fan la cartera per detornarlo.

Si en Sagasta tira, será molt fácil que la cartera 's
quedi en mans dels centralistas.

Y que l' home del tupé se 'n vagi de bigotis.

Contan los periódichs que á Inglaterra son tan segu-
ras las cartas que 's tiran al correu, que un dia un
va tirarhi un bitllet de banch sense sobre y ab la di-
recció manuscrita sobre 'l mateix bitllet; y l' Admi-
nistració de correus va tancar-lo dintre un sobre, en-
viantlo al seu destino.

Tot es cosa que pot ser.

Peró aixó tal vegada es fill de que un bitllet de banch
no val la pena.

En cambi 'ls inglesos troban lo Canal de Suez per-
fectament dirigit y posat en tota regla, y sense ferhi
cap cumpliment se 'l apropien.

Ja s' ha constituít lo cos de inspectors de la contri-
bució industrial y entre 'ls que corresponen á la nos-
tra provincia s' hi trovan los següents apellidos:

Rodríguez, Gonzalez, Rodriguez, Vazquez, Her-
nandez, Fernandez y altres noms de sargeuto per l'
istol.

Reparin que tots acaban en z.

L' última lletra del alfabet que 'ns vé á buscar l' úl-

tim quarto de la butxaca, ab l' intent de deixarnos á l'
última pregunta.

Al *Circo Equestre* se representa la pantomima de
criaturas *La Cinderella*, en la qual fins hi surt en Sa-
gasta, que per cert cada dia cau al anarse á seure.

La pantomima no deixa de ser distreta.
Per tres ralets se pot veure la cayguda de 'n Sagasta.

Pels carrers de Barcelona ressona ja 'l crit caracte-
ristich de *calentas y grossas*.

Conversa:
—Aquest any las castanyas s' han adelantat.

—Que han de haberse adelantat las castanyas: ni s'
adelantan ni s' atrasan. ¿Qué no véus que desde que 'n
Sagasta governa que 'n menjém?

Conversa entre en Camacho y en Sagasta, al tornar
á Madrid:

—¿Que tal, D. Práxedes, s' ha divertit?

—Moltíssim. Figúris que aquest dia volía matar una
llebra y vaig matar al gos del Albareda. ¿Y vosté?

—¡Oh! Jo tinch molt bona punteria. He disparat so-
bre 'ls contribuyents y no n' deixat un de viu.

Lo célebre ministre de Marina ha fet un viatge en
carro, y un poeta anónim ha cantat aquesta hassanya
en los següents versos:

«De Suances á Santillana,
teniendo á la mar «medrana»
porque el cielo estaba «gris»,
fué Pavia una mañana
en un carro del país.

La Fama con su bocina
lo ha propagado indiscreta.

¡Ay que cosa tan divina!

¡El ministro de Marina

á bordo de una carreta!

Un hombre de tales bríos,
que prefiere ir por los barro

á ir por los mares bravíos,

¿qué ha de aumentar los navíos?

¡Nos aumentará los carros!

Era una nit negra y fosca y un soldat que tenia com-
promís ab una xicota, vá sortir del quartel de amagat
del oficial de guardia.

Com que no feya lluna y no hi havia fanals, en lo
pecat portá la penitencia, ja que vá caure fentse un
nyanyo al nás.

Al endemá al passar revista l' oficial vá preguntarli
com s' havia fet aquell mal, y 'l surge, després de ru-
miar una estona, digué:

—Me l' hi mossegat.

—¿Pero com has pogut mossegarte 'l si ab la boca
no pot arribarshi?

—Ja veurá, es que vaig enfilarm' hi ab una cadira.

Una gueta d' aquellas que ván á l' iglesia á ferhi pe-
tar bacinas, deya á una altra gueta per l' istil:

—¡Ay, senyora Carme! ¡qué l' hi hauria agradat lo
sermó que ha fet avuy lo pare Nofrel!

—¿Si? Y qué ha dit? ¡Veyam! ¿Qué ha dit?

—¡Oh! Ja veurá, lo que ha dit de cert no ho sé; pero
mitj endormiscada he sentit que cridava molt fort.

En casi totas las poblacions de fora hi ha la costum
de que 'l capellá qu' ensenya la doctrina á las criatu-
ras ho fá sempre ab una canya á la mà.

Un dia un pagés vingué ab lo seu fill á Barcelona.
Lo pobre baillet no havia vist may la mar, y anant á
passejar per l' escollera de Montjuich, estava mara-
vellat.

Lo seu pare tot era explicarli l' utilitat de cada ob-
jecte.

—¿No veus? l' hi deya: alló serveix per treure em-
barcacions, aquelfa anella per amarrarlas; aquellas
palas de fusta per remar.

Per fi arribaren á un punt ahont hi havia uns
quants pescadors de canya.

—Miréu pare, digué 'l xicot: aquests ja sé lo que
fan.

—¿Qué fan?

—Ensenyan la doctrina als peixos.

Un fulano qu' estava molt endentat vá heredar una
cantitat considerable.

Y desseguida vá caureli una pluja de acreadors, als
quals ell aná pagant de mica en mica, ab los sobrants
dels rédits del seu capital.

Al cap de cinch anys de ferho aixis, se n' hi pre-
sentá un á reclamarli un compte.

—¿No 's diu Zurbano, vosté?

—Si senyor.

—Donchs haurá de pendre una mica de paciència perque vaig pagant a tothom per ordre alfabètic. Miri, en cinch anys he arribat a la D.

Un güento modern.

Dos senyors se barallan, y l' un tracta de lladre al altre sent lo més trist que 'l que 's veyá tractat de lladre estava rodejat dels seus amichs.

—Are tú l' hi enviarás padrins, digué un d' aquestos quan l' altre sigué fora.

—Padrins ¿per qué?

—Ay, y ¿no t' ha tractat de lladre?

—¿Y are en quin temps vivim? Lladre no es cap insult, es una professió.

Una senyora tenia un gosset y per donar una prova de l' intelligència del animalò relatava la següent anèdota:

—L' altre dia 'ns descuidavam de donarli dinar ¿y saben que vá fer lo pobret?

—¿Qué vá fer?

—Poca cosa. Ab la qua tota baixa vá arribarse al jardí, y al cap de un ratet, vá tornar portant a la boca una branca de *myosotis*... Es de saber que *myosotis* en lo llenguatge de las flors vol dir: «no me olvides.»

En lo temps de segar un minyó demana feyna a un rich propietari, dihentli per alabar la seva forsa:

—Jo tinch una ventatje sobre tots los que treballan la terra, y es que jo no 'm canso may.

—Si es aixis te daré dotze rals, y vina demá a primer-hora.

Lo propietari que aixis parlava l' endemá vá anarse'n al camp per veure que tal marxava la feyna, y vá trobarse al mosso que havia llogat lo dia avants tranquilament ajegut a la sombra de una morera.

—Y tú ets aquell que no 't cansavas may.

—¿Jo soch?

—¿Y 't trobo ajegut?

—Oh, ja veuréu m' ajech per no cansarme.

Arriba un tren molt llarch a una estació, y l' últim cotxe de tercera queda aturat davant del comun.

Una senyora pregunta a la seva filla:

—¿Quina estació es aquesta?

La noya treynt lo cap per la finestra y mirant al anden.

—Para caballeros...

La mare:—Ja veurás, donchs, noya: baixa y pendrém alguna cosa.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ba-ta-lla-da.*
2. ENDAVINALLA.—*Llapis.*
3. TRENCA-CAPS.—*Sagasta.*
4. CONVERSA.—*Mercé.*
5. GEROGLIFICH.—*Terra que vas, costum que trobas.*

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Secretari Ruch y J. T. Salom; 4 Simon de Ledruol y Sr. del Llobregat; 3 Ramon Pere Ferit. Noy de Pega y Andreuhet dels Hostalets; y 1 no més Intrusa en l' art poètic.

XARADAS.

I.

Tinch al hort un *prima-dos* que quan ne fá la florida sembla un pom de una *invertida* cada una de sas flós.

Y no so's perque es hermós l' acondueixo ab excés, es perque *dos invers tres* grabat al fons del cor meu, puig es regalo que 'm féu lo *Tot* quan hi era promés.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Ma primera es una bestia, *dos-tercera* també ho es, y de mon *tot* qu' es ministre no puch pas dirte res més siné que fentlo *dos bestias* consideris que pot ser.

Q. ROIG.

MUDANSA.

A Roma se sol está lo *total* posat ab *a*; un nom de dona sol sé lo *total* posat ab *e*; tot fumador sol tení mon *total* escrit ab *i*; y als barcos buscaré jo lo *total* posat ab *o*.

RAMON ROMANISQUIS.

TRENCA-CLOSCAS.

CUYDATALA

Formar ab las anteriors lletras degulament combinadas lo nom de un poble de Aragón.

NOY DE PROFIT.

GEROGLIFICH.

ADAN

DB

1881

Sadan

DE

POCH

SAN III

FART Y DROP.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 's ciutadans Micaló, J. V. G., Paco, Cau, Recau y Sant Vicens, Sir Byron, X, y Guapa Premianesa.

Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Espluga de Francolí, R. P. y F., Simon de Ledruol, A. Figueras, J. C. y Cots, P. Pach y Enrich, Reñus Sull, Artista tronat, Turruella, Resplandis, C. de las B., J. T. y Cots, G. P. de Vilassar de Dalt, A. y A. del carrer de 'n Fonollar, Inglés, R. Flaufas, Joseph dels Cabassos, R. Bergada y Borrell, A. Folguera, Gat y Gos, J. B. Federal y Petit Roy de l' Olympe.

Ciutada Agapito: Publicarém problema y endavinalla.—J. Moias Ballestr: Mirarém de complaure'l: la poesia que 'ns remet té algunas duresas en la versificació.—Sir Byron: Publicarém lo logogrifo.—Roch Pujol y Corominas: Id. la conversa.—Amich de 'n Bergada: Id. quadro de paraulas.—Un enamorat: id. lo cantar.—Ramon Romanisquis: Insertarém lo que 'ns envia.—Pau Timbalas: Hi anira 'l rombo.—Un catala: Publicarém lo logogrifo numèric.—Noy petit: Id. lo de vosté y un geroglifich.—Pepet del Carril: La versificació de la seva poesia es encare poch expontanea y 'l fondo bastant frivol.—D. Mauri: Veurém d' insertar alguna cosa.—Mister Jhonson: Las poesias son bastant descuidadas.—Un piamontés: Publicarém las combinacions de paraulas.—El. Milla: Id. las conversas.—Sir Byron: Id. trenca-closcas.—C. V. P.: Id. la mudansa.—Sr. del Llobregat: Id. lo trenca-closcas.—Tomatech del U: Hi anira 'l rombo.—J. T. Salom: Publicarém lo geroglifich.—B. Escudé Vila: Ja haura comprés que 'l no haverse llegit la correspondencia sigué causa del retras en la publicació de sa poesia.—Piga Rossa: L' assumpto del seu quadrat es bastant frivol.—Nicasi Gou: Publicarém la seva poesia.—Simon de Lourdes: Id. lo güento y 'l trenca-caps.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso. Arch. del Teatre. '11

ACTUALITATS.

L' Espanya á vista de pájaro.... fusionista.